
De Pokkers Fasaner

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

De Pokkers Fasaner

4

De Pokkers Fasaner

De Pokkers Fasaner

De pokkers Fasaner!

Af Kaj Munk

Nat, d.13.12.36[1]

Vi Vestjyder kender endnu ikke Fasanen; dertil er den for ny hos os; jeg personlig kan heller ikke lide den, maa jeg tilstaa. Undtagen som Kød betragtet. Den falder mig liflig paa Tungen. Men uf, hvor har jeg forbandet den mange Gange, naar Hunden efter 3 Timers goldt Slid endelig trak an: Hurra, omsider et Agerhønekuld! nej, Søget gaar for meget omkring og varer for længe; det maa være en enkelt gammel Agerhane, nu gælder det om at være parat! saa! bøh, en Fasanhøne, som Ministeriet har fredet, eller en Fasanhane, som den lokale Jagtforening har fredet, og som for Resten er saa nemt et Maal, at man vilde skamme sig for at skyde.

Ja, saadan tænker den ukyndige; men forleden Dag ringer Ole til mig, at Folk klager over, at hans nye Fjerkræ inde i Plantagen er for haarde ved de grønne Rugmarker rundt om den. Naa ja, ja, saa skal jeg komme da og hjælpe ham med at faa stablet et godt Naboforhold paa Benene igen. En Time efter er 3 Mand, en Hønsehund, 2 Gravhunde og 4 Støvere i fuld Opmarch mellem Fyrerne. Det er et dejligt Vejr til det, en af de fine tyste Dage, vort Efteraar har været saa rigt paa, dette uligevægtige Efteraar, der enten har siddet stille med Haand under Kind eller raset med knyttede Næver. Inde over de buskede Fyrre og de efter en af de to Storme hældende eller sunkne Graner hviler dette mærkeligt jordslaede Lys, som stammer fra siet Sol, der er sivet igennem et Dække af graa Skyer og har lagt sig lavt over Jorden. Hundene er aldeles tavse. Det pludseligt vækkede, ivrige og lige saa hurtigt forstummede Glam, der kendetegner Fasandrevet, høres slet ikke i Dag.

Indtil med-et min lille Gravmand hælder et Hvin ud af Halsen, straks efter gurgler en haanende Latter fra en Fuglestrube til et Brus af kraftige Vinger, ganske kort, og saa sprøjter Gravmand en Sprudel af skingrende Arrigskab 6 Alen op i Luften mod Toppen af en Fyrr. Dér maa altsaa den fremmede Herre sidde. Jeg lister frem, Gravmand tilkaster mig et hastigt Blik og udpeger mig med sine Øjne og sin Veltalenhed Stedet. Jeg glør og glør, men kan intet aparte opdage i det lave Træ, og glør og glør, ja, maaske i 5 Minuter, saa brager et mangefarvet Lyn ud fra Stammen over mig; og hvem kan lamme et Lyn?

Flere Fasaner fandt Hundene ikke; vor Vært gav sig da til at fungere som klapper; det gav Liv i Skoven; Komet efter Komet skød flammende hen over mig, slog mine Hagl til Side med det yderste af Halerne og fo'r videre paa deres lysende Baner. Jagtfælle Nr. 3, en sikker Rammer, standsede med et Ryk: 10 Alen foran ham, med Kroppen trykket ned i et matgyldent Tæppe af fældet Løv fra smaa Bøge og Hals og Hoved straks ud mod en ræverød Naalepude fra en granhøj Fyrr, laa der en Kineser. Jægeren stod rolig og ventede med Bøssen parat. Jo Tak, fut, der blev Kineseren fyret af, Bang, Bang, derpaa begge

Skudene, da sad han allerede i Toppen af Fyrren, hvorfra han kastede sig ud og tog begge mine Skud med i Tilgift ud af Plantagen.

Tilbage stod vi 3 vestjydske Mesterskytter, smukt holdt til Grin af nogle tamme Høns, sendt herover i Kasser fra Fyn. ”Ja, Ja, vi faar vel lært det med Tiden,” trøstede vi hinanden - og sjaskede ned paa Engene og skød Bekkasiner.

Kaj Munk.